

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Seleuci genus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Duabus anchoris nixus. Ivisibiles in anath.

rus duabus innixum anchoris dicit, qui duas habet patrias: unde proverbium, οὐκοῦν οὐκ ἀδύνατον, Domus autem domum, de commode peregrinantibus: quippe de iis, qui atrepto itinere quotidie apud amicos aut necessarios divertunt. Nam pro firmitate Pindarus idem una etiam utitur anchora. Isthmii, ἡδὴ περὶ τὴν ἀλυσὶν βάλαντα ἀγκυροῦν, Jam anchoram ad felicitatem jecit: hoc est, firmitatem jam ad vitæ tranquillitatem assecutus est. Vita porro nostræ tumultus, perturbationes, cladesque omnes, marinis fluctibus, tempestatibus, vorticosisque æstibus solemus æquiparare, quemadmodum Archilochus facit, qui cum in Thracenles calamitates incidisset, bellum marinis fluctibus ita comparavit:

Γλαυχ' ὄρεθ', βαθὺς γὰρ ἦδη
κύμασι τερφόμεται πόντος,
Ἀμφὶ δὲ ἀκρογυρεῖον ὄπηξ'
Ἰαίεται νόστος σώμα χιμαίων,
Κιχάνει δὲ ἐξ ἀελπίης Φόβος.

Myrsilus quoque Mitylenæorum infortunia tyrannicasque procellas ita describit:

Τὸ δ' εὖ σε κύμα τῷ περὶ πῆμα νόμῳ πῆμα,
Παρέξει δὲ ἄμμι πόντος πολὺ ἀντίλω.

Græci ἄγκυρον φασί. Sacram anchoram quod ajunt.

Atque iis urgentibus infortuniis ad sacram, ut ajunt, anchoram confugiendum. Sapientes enim fere omnes hieroglyphico utuntur anchoræ, tam scribendo quam loquendo: ut Pythagoras, quem Phocion ait super humana vita ita differere solitum, ὅτι χρηρὸν βίον αἰεὶ εὖ ἀείρειν, quæ si primum amaritudine aliqua prædita videatur, suavem ipsam redditura sit consuetudo. Divitiæ si optentur, sciendum eas infirmam admodum esse anchoram. Gloriam, etiamnum infirmiore. Quæ corporis sunt, ejusdem esse tenoris. Principatus, honores, omnia hæc imbecilla, & nullo robore suffulta. Quæ firmæ igitur anchoræ? prudentia, magnanimitas, fortitudo, quas nulla procella discutiat. Nam divina lex est, virtutem solam atque unicam habere robur, reliqua omnia nugæ esse.

INTERPRES. CAP. XVI.

Anchora Indis pro caduceo.

Apud nationes aliquot anchora fuit interpretationis signum, quo scilicet caduceatores, & inter-nuncii pro gestamine uterentur. Præcipue vero Indi anchoram pro caduceo habuere: propterea inquit Philostratus, quod omnia tentet ac perverstiget. Eaque de causa cum Apollonius ad locum, quem Indi sapientes incolabant, appulisset, seque cum comitibus intra stadium cohibuisset, adolescens eum adiit à sapientibus missus qui auream anchoram pro caduceo manu gestabat, perç eum in colloquium adductus est.

FRÆNUM. CAP. XVII.

Ad hæc anchora moderandi compescendique signum est, frænumque indicat, quod quidem ex Pindaro desumitur. Ille enim πυθῶν Oge quæ inscribitur, ἄγκυρα δὲ οὐκ ἐπιβραβεῖον ἀρῆμα, frænum Argus navis dixit, ubi interpretes ait, Anchoram ὑπὸ μετὰ φορέας τῶν ἱππέων ἄγκυρα τὴν ἐπιχρῆν τῶν ναῶν δίκην χαλινῶν, sumpta ab Equis translatione, quod ea naves compescat fræni instar.

SELEUCI GENUS CAP. XVIII.

Seleuci numi.

Extant Seleuci numi anchora signati, propterea quod is anchora signatum femur habuit ab ipsa origine, filiique & nepotes ejus eodem insigniti modo anchoram in femore veluti notam generis naturalem habuere. Et ut Græci sunt ad signamenta promptissimi, fabulam etiam adjiciunt. Laodiceum Antiochi nuptam, Apollinis congressum per quietem pati visam, qui anulum ei quendam veluti concubitus præmium donavit, iusseritque ut mox filio eundem redonaret, futurum eum aliquando felicissimi eventus auspiciam: repertumque prima luce anulum in lecto, cujus signum anchora erat, admirationi fuisse: Seleucumque mox natu grandem, tradito anulo à matre, de origine sua, deque futura felicitate edoctum, cum mortuo jam Alexandro, quem in Persicam militiam secutus fuerat, regnum ipse Orientis occupasset, gemmæ istiusmodi memoriam consecrasset. Nam & cum urbem Antiochiam patris nomine condidisset, campos vicinos urbi Apolloni, uti originis auctori dicavit. Hæc Trogus. Appianus indignum ratus fabulas historiarum admiscere, rem aliter tradit in Syro: Apollinem quippe Laodicæ per somnium mandasse, ut quem anulum aliquando reperisset, filio statim gestandum

A standum daret: fore namque ut quibus in orbis locis Seleucus anulum eum amisisset, eam ipse postmodum regionem Imperio suo subiceret. Is igitur cum Alexandrum sequeretur, anulum juxta Euphratem fluvium amisit, factusque ejus Provincia Præfectus in divisione regni post Alexandri mortem, moxque inde deturbatus ab Antigono, Ptolomæi, cui Ægyptus obvenerat, auxilio in regnum restituitur.

POSSESSIO. CAP. XIX.

Est & obtinendæ possessionis signum anchora, cujusmodi ejusdem Seleuci fuit interpretatio, reperto, quem jam amiserat, anulo, in quem anchora incisa fuerat. Cujus quidem rei hujusmodi *Seleuci historia.* fertur hystoria, quæ ad futurum augurium ab Apolline promissum facit. Seleucus cum ejectus Babylone, Ptolomæi mox copiis adjutus, posset quidem uti vi, ex amisso tamen anulo in spem regni omnino erectus, omnia prius quam armis experiri constituit, ne populum, quem per benignitatem sibi allegerat, belli metu exacerbaret. Internunciis ad rem usus, civium comperit studia erga se propensissima: itaque festinatione opus esse admonitus, paucis admodum, sed iis impigris & fidelissimis electis, Babylona versus quanta potest celeritate proficiscitur. Accidit vero, ut inter gradiendum pede lapidem offenderet, evelleretque, ex cujus impulsu tanto dolore affectus sit, ut ibidem uestigio subsistere, ac humi residere cogeretur. Ecce vero ibi amicis pedem demulcentibus, & evulsam lapidem inspectantibus, anulus ille affulsit, qui sublatus attritusque, magnæ inter socios mœstitiæ argumentum fuit. Id quid rei esset cum Seleucus sciscitaretur, signatam illi anchoram anulo reperto mœstitiæ causam dedisse responderunt, ex qua captivitatem portendi interpretabantur. Tum Seleucus: *Bono, inquit, animo estote omnes: nam quam terram calcamus, & reverturi sumus, & firmiter possessuri: & cum dicto doloris immemor profluit, iterque arripit alacriter.* Cui paululum progressio adiuere obviam qui tuta & pacata omnia nunciarent, exceptusque ita omnium studiis, dignitatem pristinam & regnum illud obtinuit. Mox Indiam & Asiam omnem subjugavit. Anuli vero memor, urbem in Oriente condidit, & gemmam originis memoriam consecravit.

DE TEMONE. CAP. XX.

Innavi autem primas omnino partes tenet temo, de quo multa sunt apud veteres significata, quæ tamen omnia in unum coeunt intellectum.

REGIMEN. CAP. XXI.

Nam regimen per figuram ejus significari manifestum: & cujus arbitrio res aguntur, is gubernare, & gubernaculum temo ipse dicitur. Hinc Juvenalis, *Aut de temone Britanno decidet Arviragus,* dixit, cum Domitianum Britannia potiturum præfagit adulator ille Veiento, expulso inde Arvirago, qui totius insulæ imperium obtinebat. Nam ad ea tempora Britannia nondum venerat in ditionem Romanorum, tentata bello sæpius, licet cum eorum aliquot Imperatoribus fœdera junxisset, quæ nostri plus æquo forsitan extulerunt. Contra vero Nero, paucos ante dies quam moreretur, vidit per quietem sibi navem regenti extortum gubernaculum, trahique se ab Octavia in arctissimas tenebras: quod aruspices respondere, eum administratione dejectum mortem infelicissimam moriturum.

FORTUNA. CAP. XXII.

Quapropter veteres cum Fortunæ plurimum tribuerent, eamque negotiorum pene omnium quæcumque mortales gererent, arbitrum opinarentur, simulacrum ejus dextera clavum, sinistra cornu copiarum tenere finxerunt, quod bona & commoda ab eadem omnia proficisci crediderunt: unde divitiarum & opulentiam, fortunam appellare, uni illi regendi elargiendique facultatem concessam arbitrati.

INCONSTANTIA. CAP. XXIII.

Ut vero inconstantiam ejus notarent, utpote quæ, ut Horatius ait, possit imo tollere de gradu mortale genus, vel superbos vertere funeribus Triumphos, & valet ima summis mutare, sedentem eam in pila sculpebant: quod tum in marmoreis monumentis, tum in numismatis antiquis observari

Cccc 3

serva